

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vabilo. — Vojska o vosku. — Dve matici v panji. — Kratki dopisi. — Torbica raznega blaga. — Naznanila. — Listnica. —

VABILO

k

obilnemu vdeleževanju petega občnega zbora

„Slovenskega čebelarskega društva“

v Ljubljani,

ki bode 6. maja 1878 popoldne o 1/2 2 u. v spodnjih prostorih čitalnice.

Načrt obravnave:

1. O desetih pozdrav nazočih zborovalcev in začetek zborovanja.
2. Poročilo o delovanju čebelarskega društva od zadnjega občnega zbora.
3. Pregled in potrjenje letnih računov.
4. Volitev odbornika, namest r. o. Salvatorja; znabiti tudi častnih udov.
5. Nasveti in predlogi posameznih udov.
6. Prodaja čebelarskega orodja.

Da bi se prijatelji čebelarstva zborovanja prav v obilnem številu udeležili, se društveni odbor udom vljudno priporoča.

Vojska v vosku.

(III. Dalje.)

Kdor je čital lanski letnik „Slov. čebele“ št. 10. in 11., se gotovo še spominja, zakaj je vojska o vosku nastala. Občni misli čebelarjev: da čebele voščene snovi po rastlinah nabirajo ter jih po svoji naravni in telesni zmožnosti v vosek predelujejo, se je vstavil pl. Molitor-Mühlfeld ter jo proglašala kot zmoto in trdi, da čebele zunaj panja po rastlinah že dodelan vosek nabirajo ter ga v tankih ploščah med obročki v panju po potrebi nanašajo.

Mnogo izvrstnih čebelarjev se je novemu zatrdovanju vstavilo ter prizadevalo njegove dokaze ovreči. Čujmo danes nekaj, drugikrat drugo.

Po zatrdovanju pl. Molitor-Mühlfeld-a čebele le takrat voščene plošče nabirajo, kadar jih potrebujejo. Dalje, da čebele dodelan vosek v podobi malih tankih plošč po rastlinah nabirajo ter domú donšajo. Oboje je očitno napačna misel. Nek gospod Mehring je enkrat zatrdoval, da umen čebelar zamore prečudno množino naj lepšega voska pridelati, če hoče in reč prijeti umé. V dokaz resnice je povedal tako veliko številko svojega pridelka, da je res mogel vsak z glavo zmajevati. (Po priliki od tega drugikrat. Vredn.) Dr. Asmus potrjuje, da Mehring-ovo zatrdovanje ni gola sleparija, ampak le malo preveč skrivnostne baharije je zraven. Tedaj prasha: Če čebele te dodelane plošče po rastlinah pobirajo, kakó jih zamore čebelar k obilnišemu donašanju voska nagniti, osrčiti ali znabiti celó prisiliti? Ne vemo le enega gotovega sredstva. Vse drugače pa je, če čebele voščene snovi po svoji naravni in telesni zmožnosti v vosek predelujejo. Tú se pa dá z umnem čebelarstvom že kaj prisiliti in tudi mnogo več doseči, kakor če se čebelam prepusti, da delajo, kakor same hočejo.

Da bi Molitor dokazal, da čebele ne morejo po svoji naravni zmožnosti voska izdelovati, pravi: Ko bi čebele to zamogle, bi mogle tudi celo leto, satovje staviti, tudi takrat, kadar ga nič ne potrebujejo, saj imajo celo leto zadosti živeža. Ta stavk je prav čuden in tako modrovanje bi vsak kolikaj umen čebelar lahko zavrnil. Steber, na kateremu dokaz stoji, je jako truhljen in omahljiv. Čebele imajo celo leto dovolj živeža! Kje neki je tista presrečna dežela, kjer bi imele čebele vedno zadosti krme? Pri nas moramo mnogokrat v sredi spomladi, poletja in jeseni pitati, če hočemo panje smrti rešiti in posebno če hočemo mlado zalego rešiti, da se je čebele v velikí potrebi ne lotijo ter je ne končajo. In da zamoremo svojo živalico rešiti, moramo dostikrat méd drago plačevati, če ga sami nimamo. Pa — pustimo truhljeni steber.

Poglejmo nedoslednost, bolj prav neresnico sklepanja. „Tedaj bi mogle čebele celo leto vosek izločevati“ (ker imajo namreč celo leto dovolj živeža). Saj to tudi res storijo, če imajo le zadosti hrane. Vsak umen čebelar je že gotovo zapazil, kadar je na spomlad izletnico snažil, da med raznim drobirjem, ki po tleh leži so tudi neki beli lističi, kakor prav mali koščeki papirja. Kaj je to? Čebelam odpadle plošče voska. Od kod pa to? Od jeseni gotovo ne, ker do zime je po spodnji dili vedno snažno. Po zimi jih čebele gotovo niso nanosile; naj bi jim tudi sneg ne branil, jim izlet zabranuje zima in mraz. Pa — saj Molitor pravi, da take plošče voska čebele le takrat donšajo, kadar jih potrebujejo; po zimi jih

pa ne potrebujejo, tedaj — jih tudi ne nanašajo. Dokaz je jasen kot beli dan. Al od kod tedaj voščene plošče? Zimska burja jih ni zamedla, tedaj gotovo so od čebel; za gosp. Molitorjevo zaterdovanje pa pač ne govoré.

Gospod Molitor trdi, da čebele takrat vosek donošajo, kadar ga potrebujejo. Tudi temu zatrdovanju nasproti moramo reči, da ni resnično. N. pr. če na leto roj v prazen panj vsadimo; če zarad kakoršnega koli vzroka vso čebelno rodovino iz enega v drugi prazen panj preženemo; če čebelam v sredi panja, zlasti v sredi gnjezda en ali več satov izrežemo, jim je gotovo prav potrebno satovje nastavljati in vemo, da ga tudi prav rade nastavljajo in vendar tako mnogokrat v naj lepšem vremenu tega ne storijo. Zakaj neki ne? Saj je voščenih plošč v naravi toliko na ponudbo? Če že zavolj katerega koli vzroka medú ne morejo nositi, naj bi saj vosek nanašale! Pa ne storijo — grde lenobe! Še nekaj. Znano je, da nekaj čebel doma v panji dela (zidarji), druge pa izletujejo ter medene in voščene snovi donošajo (nosači, strežniki). Vidi se pa, če čebelar skrbno opazuje, da mnogo domačih delalcev ima med telesnimi obročki polno voščenih plošč, pri strežnikih, izletajočih čebelah pa tega ne boš kmalo zapazil, dasiravno se tudi po malem primeri. Od kod prikazen? Ni li to narobe svet? Ne — vse je prav naravno, le za gosp. Molitorjevo sklepanje ne govori, pač pa temu ravno nasproti.

Kako lahko si pa vse to razjasnujemo, če ostanemo pri stari misli, da čebele izločujejo voščene ploščice po svoji naravni in telesni zmožnosti! Dokazal je to posebno dr. Asmus — izvrstni opazovalec čebelnih naravnih zmožnost. Pital je čebele z razkrojenim sladkorjem. Bolj kakor je pital, več voska so čebele izločevale. Dokler satovje v panji ni bilo dodelano, je le malokatero voščeno ploščo na tleh ali na izletnici našel. Kadar je bilo pa vse satovje v panju dodelano, so dobro pitane čebele vsak prazin prostorček z voskom zalepile. Kadar niso mogle kam več voska shranovati, je opazoval, da so bile voščene plošče med obročki mnogo bolj debele, do desetkrat, celo dvajsetkrat debelejše kakor navadne, ker jih pri vedno dobrem pitancu niso mogle zadrževati, je bilo po dnu vse zasuto z voščenimi ploščami. Jim je nekoliko satovje izrezal, so spet pridno satovje nastavljale, po tleh pa ni bilo nič viditi. To je bilo tudi takrat, kadar zavolj slabega vremena čebele tudi več dni niso mogle iz panja. Tudi po zimi je nahajal take plošče in sicer če hujsa zima, več jih je bilo, kar si lahko stem razjasnujemo, da čebele takrat mnogo več povzijejo, kakor pri srednji jim ravno primerni toploti. Še celo pri odmerlih čebelah so se nahajali taki voščeni drobci. Od tega se lahko tudi vsaki sam prepriča. Naj v deževnem vremenu, kadar čebele nikakor ne morejo zunaj voščenih plošč nabirati, v panju dobro napita, potem naj jih v prazno škatljico zapre. Že čez malo ur se najde na pokrovu začetek satovja, ktero vedno raste, dokler niso čebele lačne. Nek nemšk čebelar piše: „L. 1875 sem naročil ter prejel dve škatljici z oplodenima maticama in spremljevalnimi čebelami. Ko škatljico poslano od g. Günther-ja odprem, najdem na pokrovčku blizo dva in pol palca velik popolno bel sat polno matičnih jajčic in tudi že nekaj črvičev. V škatljici poslani od Dathé-ja je bilo tudi satovje, pa nekoliko rujavkasto, ker je bil méd v rujavkastem gostem platnu. Čebele so potovale več dni po vodi in po suhem. Izletnic se vé da niso imele in tudi nikoli izletovale. Od kod so take pred in potlej zaprte čebele vosek dobile? Izdelanih plošč v naravi in na rastlinah gotovo ne; pošiljatelja ga nista noter devala, tedaj jim moramo pripoznati naravno in telesno zmožnost voščene snovi v vosek predelovati“.

V dokaz tega naj povemo še en izgled. Nek gosp. Czerny je svoje čebele pital s temnim, rujavkastim sokom zrelih hrušk. Čebele so stavile samo rujavkasto satovje. Pozneje, ko je raznih hrušk na izbero imel, je pital s sokom bolj belih, rumenkastih hrušk. Čebele so mu stavile rumenkasto satovje. Gosp. Asmus-ovo satovje pa je bilo zaradi sladkornega pitanca popolno belo. Od kod tak razloček? So li čebele rujavkastemu, rumenemu, belemu soku in pitancu na ljubo v naravi po rastlinah rujavkaste, rumene in bele voščene plošče izkale? Naj verjame, kdor more in hoče, mi tega ne moremo verjeti.

Tako puhlo je tedaj prvo zatrdovanje in izsledno sklepanje gosp. Molitor-Mühlfelda.

(Dalje prih.)

Dve matici v panju.

Navodili smo v zadnjem listu „Čebele“ dva izgleda z raznim vspehom, katera kažeta, da je mogoče dvema maticama dalje časa v enem panju bivati. K zadnjemu stavku opombe, da se matice po prašnji ali oplodivnem izletu mnogokrat zmotijo ter v ptuj panj z lastno matico pridejo ter tam dalje časa živijo, naj dostavimo v pojasnenje dvoje izgledov.

Po prašnji se vračajoče matice veliko večkrat v ptuje panje zmotijo, kakor marsikdo misli, le ne zapazi se ne vselej. Tako n. pr. če se poprašnji rodovitna matica v brezmatičen panj zmoti, jo osirotene čebele navadno rade sprejmejo. Prejšnji panj si iz zalege mlado matico izgoji ter napreduje in mi vsega tega nič nevedo. Tako se dostikrat tudi zgodi, če rodovitna matica se zmoti in pride v panj, kjer je mlada še neoplodena matica. Čebele svojo preženejo, ter prišlo rodovitno ohranijo. Se vé, da se zmoti ne izide vselej tako dobro, ampak smemo trditi, da le malokdaj; navadno je prišla matica zgubljen. Primeri se vendar tndi, da imajo čebele z zmoteno revo dalje časa potrpljenje ter se zdrava v svoj panj povrne.

„L. 1868 desetega marca, pripoveduje Biennw. Centralbl., zapazimo, da je po močnem prašnji nek panj zelo nepokojen. Pogledamo toraj, če bil bi znabiti brez matice in kmalo najdemo, da je matica v klopčič vtesnjena v veliki nevarnosti. Rešimo jo, in ker po skušnji vemo, da se to po občnem prašnji večkrat zgodi le po nekakšni zmoti čebel, smo rešeno prosto med čebele spustili. Čebele ji res nič zalega ne storijo in mislili smo, da je zdaj vse v redu. Al čez nekaj dni se primerljaj ponavlja; tako tudi rešenje. In malo dni potem še v tretjič.

Tretjikrat smo zapazili, da je imela eno nožico poškodovana, kar se nam ni nič čudnega zdelo — dobro da že pred ni bila poškodovana. Ker se nam še sanjalo ni, da bi bila matica ptuja, toliko manj, ker iz klopčiča rešena je bila vselej prijazno sprejeta, nismo panja skozi in skozi preiskovali. Sedé 22. marca pred čebelnjakom zapazimo, da se čebele ravno iz tega panja nekaj gnjetejo in kmalo pride tudi matica med žrelce ter odletí preganjana od nekaj čebel. Ker je ni bilo več nazaj, smo mogli panj pregledati. Panj je bil popolno mirn, kar se nam je čudno zdelo; komaj pa pridemo do gnjezda, najdemo tam lepo, popolno zdravo in nepoškodovano matico. Zdaj se ve da, nam je bilo obnašanje jasno, le to ne, kako da so ptujko čebele trpele ter je še zdrav kožušček odnesla.

Po naključji pregledujemo še isti dan kmalo po prvem drugi panj ter najdemo neko posebno veselje v panji, zlasti neko prijazno ljubkovanje matice. Pogledamo jo bolj na tanko in glej ranjeno ima ravno ista nožico, tudi je ravno tiste nam že znane podobe i. t. d. „Si li ti ali tvoj duh“, si mislimo ter se bolj pazno po satovji oziramo. Nič dvoma, da bila je res omenjena, ker vsa zalega je mogla biti kake 14 dni stara in našli smo tudi kakih 12 dni staro matično zibelko razjedena in razdjana; tedaj ravno toliko časa, kolikor časa je bila matica na ptujem vjeta. Noga ji je ostala se vé da pohabljena, matica pa je bila še dolgo časa zdrava in rodovitna“.

„Leta 1876 smo hotli nekaterim panjem laške matice dati. Storimo po navadi, da namreč matice za nekoliko časa v matičnicah priprte dodamo. Nekaj dni po oprostenji matic pregledujemo panje ter najdemo, da en panj matice nima.

Mislili smo, da je kakorkoli po nesreči konec vzela ter panju drugo matico dodamo. Pet dni pozneje smo hotli nekemu osem čevljev oddaljenemu panju rodovitno matico vzeti ter jo rabiti za drugo potrebo. Iščemo našo domačo matico, najdemo pa — pisano lahinjo, sedé med čebelami v naj večí prijaznosti in oj čudo, na drugi strani istega sata našo nemško matico ravno tako zadovoljno med svojo čedo. Kakor je bilo viditi, so obe matici jajčica legle in nobene niso čebele preganjale. Vjeli smo domačo in lahinjo v panju pustili, ki je še dolgo potem kraljevala.

Tú je pač redek primerljij, da bi zraven lastne domače matice tudi prišla ptujka osem dni v panji živela, brez da bi jo čebele kaj preganjale“.

Mi dostavljamo: Pač res redek, čuden primerljij! Ponavljamo, kar smo v zadnjem listu rekli: Čebelarstvo je polno takih čudnih prizorov; zato je čebelarstvo za umnega čebelarja toliko zanimivo, ker je vedno kaj novega, vedno kaj ne navadnega. Zato tolikokrat lahko slišimo starega skušenega čebelarja s sivo glavo, da čez 30—40 let svoje čebeloreje pravi: To se mi še ni primerilo.

Kratki dopisi.

S Slovenjegraške okolice: S tem vam naznanujem, da smo v začetku marca svoje muhe spustili. Se vé, da smo čebelarji že tako radovedni, da smo vsak panj tudi od znotraj pogledali. Panji so letos prav snažni in zdi se, da tudi čebele ne navadno korajžne. Bog daj lepo spomlad!

S Šentvidske okolice na Gorenjskem: Poročam „Čebeli“, da naše čebele so zimo vse preživele. Malokdaj je to, da bi nobedin panj za desetino ne šel. Se vé, da ravno naj slabjših nismo pustili in lansko leto, če tudi ne naj boljše, je vendar že tako bilo, da smo panje brez skrbi zimskemu spanji prepustili. Kar me še posebno veseli, je, da čebel je prav malo pomrlo in panje niso ponesnaženi.

Z Ljubljanske okolice: Hvala Bogu! eno skrb je proč; namreč skrb, kako bodo čebele prezimile. Do zdaj je vse dobro. Živo je vse; panji lepi in od kake griže ni še sledu. Zalege imajo že prav veliko in obnožje nosijo prav pridno, da je veselje jih gledati. Res rad čebelar pred čebelnjakom postoji ter se mu srce smeje, ko svojo živalico vidi vso obloženo in z razno pisanimi nožicami domú prihajati. Al kaj, ko bo treba kmalo začeti kmetovati, orati in sejati ter ne bo

časa pred čebelnjakom sedeti! Pa bode že kako; če čebelica pridno dela, tudi čebelar ne sme lenobe pasti. Bog daj obojem vgodnega vremená.

Z Verhniške okolice: Prišli smo na dan s svojimi muhami. Zima je bila še precej ugodna. Nekaj smo prav slabih panjev pustili, pa so vendar vsi preživeli. Al nesrečni sušec z repom vije. Hladno in deževno vreme je bilo za slabiče ne le nevarno, ampak sem ter tje tudi pogubivno. Meni so trije panji zaspali, ki so v hudi zimi preživeli in mi obilno zalege zapustili; tudi se čisto brez medú niso bili. Veliko ga čebele pač niso pustile, ker ga še v jesen niso dosti imele, pa vendar nekaj. Nevem kaj je temu krivo?*)

Z Vipavske okolice: Spomlad je došla; al letos vam ne morem nič veselega poročati. Slabo je bilo lansko leto za nas čebelarje, ker zavolj suše so čebele še poletni čas lakoto terpele in na jesen ni bilo nič boljše. Prazni panji so bili, naj je človek čebele doma imel, ali naj na Kras z njimi potoval. Pač je nekaj dni tamkej ajda lepo cvetela; al kaj, ko ni bilo rodovitne rose! Lahke panje smo tje peljali, lahke smo tudi nazaj pripeljali. Zato je pa tudi tú mrličev brez števila. Vem za čebelarje, katerim je od 20 in več panjev, komaj 6 ostalo; drugimu od 15 je ostalo dvoje; od 6—10 panjev večidel nobedin. Zdavnaj že nismo tako žalostne letine imeli.

Na Unci meseca marca. O začetku marca sem vse panje pregledal ter najdel, da je vse živo in zdravo. Vidil sem ne le obilno zalege, ampak tudi že mlade čebele. Zima je bila nekako enakomerna, tedaj za prezimovanje prav ugodna. Pri vseh panjih sem še zalepljen med vidil; se vé da slabih nisem pustil. Zdaj donšajo prav pridno obnožje; resje daja poglobitno pašo.

Društveni panji z okvirčeki mi nič kaj ne dopadajo, ker se v njih prerad voščeni črv zaredi. Med steno in romčeki je premalo prostora. Tudi premajhni se mi zdijo ter so le za slabe družice in tretjinčke. Pa bomo vidili; ker jih še dolgo časa nimam, ne morom veliko o skušnji govoriti.

Opomba vredništva. Satni črv se v društvenih panjih nič rajši ne zaredi, kakor v drugih z nepremakljivim delom, pač pa se laglje pomaga. Če imate med steno, med pokrovom in romčeki premalo prostora, da čebele črva ne morejo preganjati, je napaka mizarjeva, katero pa lahko pri izdelovanji novih panjev sami popravite.

Če so Vam panji premajhni, naredite več: namest 27 palcev, lahko 30, 33 palcev, ali še daljše, kakor je komu drago; želeti bi bilo le, da bi širokost romčekov ostala.

Sicer pa, dokler bo pri nas navada ostala, da smejo panji po dvakrat, trikrat, celó štirikrat rojiti, društveni panji ravno niso premajhni. Naj bi le bili vsi polni! Naj bi bilo pa potrebno, se jim pri premakljivih satnikih prav lahko pomaga.

*) Spomlad je za slabe panje vselej naj bolj nevarna, in res povsod na spomlad mnogo panjev zaspí, ki so tudi hudo zimo preživeli. Vzroki so razni, naj večkrat pa lakota. Po zimi čebele malo krme potrebujejo, zato jim tudi malo zadostuje; al na spomlad potrebujeje za zalego mnogo medú in kake kaplje jim ne zdajo nič.

Torbica raznega blaga.

Od dveh krajev na Gorenjskem se nam poroča, da je scavnica res zdravilo pri gnjili zalegi. Nek čebelar piše: „Kar smo čitali v Slov. čebeli št. 12. broj V. je resnično ter nam ni bilo neznano. Tudi v naši okolici se navadno zdravi gnjila zalega s scavnico in večidel z dobrim vspehom. Le za kafro pri nas nismo vedeli ter je tudi rabili nismo; mogoče pa, da je pomoček potem toliko zdatniši. Veseli nas, da so že tudi drugod za domač pomoček vedeli ter ga z vspehom rabili.

Kako prav, da imamo društveni list, kjer se lahko to in uno pogovorimo ter se vednost in skušnje po svetu širijo. Le milo se nam zdi, da je toliko vnemarnosti pri sicer dobrovoljnih čebelarjih in društvo nič kaj na trdnih nogah ne stoji. Potrpite, znabiti se časi zboljšajo.“

Nekdo nam piše: Pri nas sta imela dva čebelarja svoje panje vkup v enem čebelnjaku. Gospodar spodnjih panjev je imel vse panje bolne za gnjilo zalego; zgornji pa nobenega. Kar je res čudno, ker se ta kužljiva bolezen tako lahko in navadno zanese. Čebelar zgornjih panjev je med pitanec črno meto deval. Je mar li meta tudi pomoček in zdravilo v kužni gnjili zalegi?

Opomba vredništva. Da imajo čebele meto posebno rade, je znano; da bi pa meta kužnost gnjile zalege odganjala, ali bila zdravilo v kužni bolezni, nam ni znano. Čebelarji, poskušajte ter nam izid naznanite.

Stari pitanec vabi mladice v panj. Od tega nam prijatelj poroča: „Tú sta imela pred več leti dva čebelarje vsak svoje čebele v enem čebelnjaku. Lastnik čebelnjaka je bil premožniši, sosed pa revniši. Vedno pa so bile čebele premožnišega gospodarja boljše, kakor une revnešega. To je tega jezilo, ker čebelarstva ni manj razumil, kakor uni, prizadeval si pa dostikrat več, kakor sosed; mnogokrat tudi boljše panje čez zimo pustil, kakor on. Zapazil je na zadnje, da mladice njegovih panjev zahajajo v sosedove panje ter se več ne povračajo; nasproti pa ni mogel zapaziti, da bi bile sosedove čebele v njegove panje hodile. Po takem opazovanji je lahko vedel zakaj so njegove čebele slabejše, kakor sosedove. Al vzroka te prikazni ni nikakor mogel nganiti. Vedel je, da sosed ne deva kaj drugega med méd, kakor le vodo, kakor on sam. Po naključji vendar zvé, da sosed pita vedno s starim medom, kar revež se vé da ni storil, ampak pital je vedno le z novim medom; imel namreč je prečudno lastnost, da méd je bil v njegovi hiši vedno mlad ter se ni nikoli postaral. (Ima še marsikateri čebelar po deželi tako prečudno lastnost ali zmožnost! Vred.) Je li res, da mladice lasten panj zapuščajo ter gredó za starim medom?

Opomba vredništva. Nekoliko zna že na tem biti, če pomislimo lastnost in moč starega in novega medú. Opazovali vendar še tega nismo, ker smo navadno od začetka vse panje z novim, pozneje pa vse s starim medom pitali. Mnogo pa je gotovo pomagal ter na čebele in roje vplival star méd, kar je menda vsakemu umnemu čebelarju znano.

Prijatelji čebelarstva nameravajo o letošnji svetovni razstavi v Parizu pavilon (čebelnjak) postaviti, v katerem bo vse razstavljeno, kar koli je v kaki dotiki s če-

belarstvom ter imenitno za čebelarstvo vednost. Zlasti bogata bo neki zbirka raznih pomočkov zoper čebelne sovražnike in čebelne bolezni.

Dobro; bi se bilo imelo zgoditi že pred pri vsih razstavah. Le škoda da je Pariz predalječ in razstave ne bomo mogli viditi!

Kratkočasnica se bo znabiti torbici tudi prilegla. Nek župan je imel nalogo živinski stan v svoji županiji popisovati. Med drugim je bila tudi vrzel, kamor so se čebelni panji vpisovali in sicer na dvoje razdelena. V prvem oddelku je bil naslov: „Panji nepremakljivi“, v drugem pa: „Panji premakljivi“. Župan je postavil vse panje v drugo vrsto. Ko ga je nekdo opomnil, da je to velika pomota, ker je mnogo več panjev nepremakljivih, kakor premakljivih, se je gospod župan naglo odrezal ter rekel: „Pojdite kam; saj menda noben čebelar ne bo svojih panjev k čebelnjaku pribijal, da bi biti nepremakljivi!“ Revež je v svoji nevednosti prezrl, da vlada hoče vedeti, koliko je v srenji še panjev po starem z nepremakljivim, koliko pa po novem notranjem delovanju s premakljivim satovjem.

Iz tega sledi, da bi imeli vsi župani, če ne čebel, saj „Slov. čebelo“ imeti.

Nek čebelar v „Hollst. Ver. blatt piše“, da ga je matica pičila, ko jo je hotel v matičnico dejati, pa jo nekoliko po nesreči pritisne ter dostavlja, da kaj takega še ni slišal.

Navadno ljude res mislijo, da le čebele imajo želo ter pikajo, troti in matice pa ne. Troti res nimajo žela, pač pa matice. Res, da se ga le malokterikrat poslužujejo in sicer navadno le proti svoji enakosti; toraj matica matico z želom preganja in umori, bodisi starejo ali mlajšo, kakor je sama. Druge stvari so ji pa malenkosti ter svojega kraljevega žela ne bo kmalo zlorabila.

Da bi čebelar matice pritisnil ne bil, bi ga gotovo ne bila pičila — sila kola lomi — vse se pred smrtjo brani. Pred nekaj leti je tudi tú matica v enaki priliki nekega redovnika pičila. — Pik matice ni tako hud in strupen, kakor čebelni; žela ne pusti v rani, ker na koncu ni toliko zakrivljeno, kakor čebelno, ga toraj laglje iz rane potegne. Navadno matica zarad pika ne umrje, ker žela ne zgubi.

Naznanila.

Gosp. Oroslav Dolenc, svečar v Ljubljani, ima več škafov lepega pitanca na prodaj.

Méd pitanec je funt po 40 kr.; navadni méd je po 25—27 kr. in vosek 90 kr. do 1 glđ.

Nekdo bi rad kupil nekaj panjev čebel. Naj rajši bi vzel panje s premakljivim satovjem; če takih ni dobiti, vzame tudi navadne panje z nepremakljivim satovjem. Cena in če mogoče teža panjev naj se naznani vredništvu.

Listnica opravištv.

G. J. K. čebelar na O. Res ne. Lansko leto nekaterim ni bilo všeč, zato smo letos opustili. Letos kakor vidimo drugim ni všeč; vsem nam je nemogoče vstreci.

G. K. M. posestn. v St. Le pridite, ali pa pišite; bomo Vam vse oskrbeli.

Č. g. J. K. župn. v. D. Do prihodnjega sejma še; potem za nekoliko časa preneha.

G. A. L. čebelar v G. Nam ni znano; bo naj berž bosa.

G. A. R. posestn. v M. Poslano prejeli; pride prihodnjič.